

Ocak 2024

MÜBREM DERGİ

İÇİNDEKİLER

TRAVEL

Dilara Atasoy - Kış Günleri	03
Tuğba Akın - Geç Kalma	04
Murat Kaya - Ezhar-ı Rebii Gözler	05
Derya Yağmur - Sensizliğin Özlemi	06

Hüseyin Abi - Yağmur	14
Sibel Kaya - Kış Mevsimi ve Edebiyat	15
Esra Yılmaz - Unuttum	16
Şirvan Bozkır - Kayıp Sularım	17

Muhammet Baran Aslan - Gelemedin	07
Sinem Şahin - Canımdan Can	08
Röportaj - Semih Şen	09
Hanife Şişman - Saksı	12
Sevilcan Aktaş - Eskiye Olan Özlem	13

Kış Günleri

Üşümüş elleri, soğuktan kırmızılaşmış yüzü, onu ısıtmakta zorlanan kabanı ve dondurucu soğuğa rağmen hala ayakta durmaya çalışan bedeni ile havanın kararmaya yüz tuttuğu sokaklarda hızlı ama bir o kadar da temkinli adımlarla evine ulaşmak adına yürüyordu. Yerde donmuş su parçacıkları hızını keserken bir yandan soğğun kemiklerine işleyen acısı onu bir an önce ısıtıcının yandığı evine gitmeye zorluyordu. Onu bekleyen eşi, çocukları ve en çok ihtiyacı olan sıcak ortam ile yüzünde istemsiz oluşan tebessümle beraber farkına varmadan adımlarını hızlandırmaya başladı. Onu beklediklerine emin olduğu çocuklarının heyecanlı ve sabırsız yüzleri gözünün önüne gelirken içini artık onları bir an önce görme hevesinin artmasıyla devam etti. Bir yandan da nefesini kesen soğğun onda hatırladığı tek kötü anını hatırlamaya başlamıştı.

Yine soğuk ve evlerinde sobanın yanmadığı bir günde kardeşleriyle beraber battaniyeye sarılarak kendilerini ısıtmaya çalışmalarını anımsadı. En büyük ablaları onların ısınması için elinde olan kıyafetlerle kat kat giydirmeye çalışmış ve elinden geldiğince sarıp sarmalayarak onları ısıtmaya çalışmıştı. Ama evlerinin çeşitli köselerinden içeriye sızan soğuk, ablasının tüm çabalarını sonuçsuz bırakıyordu. Anne ve babaları kömür alabilmek adına dışarıya çıktıkları için üç küçük kardeşe ablaları bakıyordu. Ama giderek artan soğuk, kardeşlerin soğuktan bayılma raddesine gelmesi ablanın canına tak etmiş ve son kalan azıcık kömürü alarak kardeşlerini ısıtmayı umarak sobada yakmaya çalışmıştı. Abla olmasına rağmen hala kendi de bir çocuk olan büyük kardeş ilk defa yakmaya çalıştığı sobanın ilk başta yandığı sanıp sevinmesi sonrasında ortaya çıkmaya başlayan siyah dumanlarla ortalığı kaplaması tüm çocukların korkmasına ve hepsinin ağlamaya başlamasına sebep olmuştu. Şans o ki tam o sırada gelen anne ve babaları sayesinde kimseye zarar gelmeden kriz önlenmişti. Ama yıllar geçse de o soğuk ve korku hala onları o güne götürmeye yetmişti.

Kötü anılar beynini işgal etmişken farkına varmadan geldiği eviyle yavaşça titreyen elini zile dokundurmuş ve kapının arkasından gelecek sesi beklemeye başlamıştı. Çocuklarının kapıyı açma yarışı yaptıklarını duyduğunda yüzünde ki gülümseme otomatik olarak oluşmuştu. Çok kısa sürede kapı açılıp daha yüzlerini göremeden ona sarılan çocuklarıyla geçmişin karanlık gölgesinden çıkıp ona sarılan çocukları ve uzaktan onları izleyen kocasıyla o anın keyfini çıkarmaya başladı.

Dilara Atasoy

GEÇ KALMA

Geç kalma
Güneşin batışına yetiş,
Alacakaranlık basmadan.

Geç kalma
Bir çocuğun hayallerine dokun,
Yıllar onun çocukluğunu elinden almadan.

Geç kalma
Maziye bir çizgi at,
Yaşanmışlıklar seni senden almadan.

Unutma geç kalmadan hareket et,
Yarınlar çok geç olmadan...

Tuğba Akın

EZHAR-I REBİİ GÖZLER

Işıl ııl kara gözlerin
Kalbimde bir gül gibi yaşar
Ömrümden hiç eksik etmeden rengârenk
baharları
Her bakışından
Bir iksir alırken yüreğimin yaraları
Her dem
Sana doğru aşk yanığı duygularım taşar
Haşır neşir olurum
Billur pınar hayalinin kokusuyla
İçime bir güneş gibi
Doğarsın
Doğranmış gönlümü dindirmek için
Sen
Kara gözlerinle her baktığında
İçimdeki buz dağları erir
Ermiş bir derviş gibi asırdan uzaklaşır
Maneviyat ikliminde
Çiçeklenip meyveye dururum
Aksayan yanımdan dolayı dışlanan
ruhum
Işıl ııl kara gözlerinin verdiği
namütenahi umutla
Kendine gelir
Ve
Huzur dolu bir hayatın kapısını ardına
kadar açar
Ne zaman küflü bir hüzne kapılsam
Elimden tutarak
Bir ana şefkatiyle sarıp sarmalayışın
Yaşama sevincimi
Baharın gelişi gibi şad u şen eyler

SESSİZLİĞİN ÖZLEMİ

Tabiat sessiz, ruhum sükût içinde,
Gözlerim arar senin yokluğunu içimde.
Gün, kırgın, yalnız, senin gülüşün eksik,
Gözlerimde yalnızca senin hayalin var.

Güneş doğar, ama içim karanlık,
Sensiz geçen anlar, yüreğimde bir sancı.
Rüzgâr dolaşır ama esintin yok burada,
Sensiz bir gün, sensizlikle dolu her bir yanda.

Kuşlar öter, ama şarkıları hep yarım,
Gözlerimdeki bu boşluk, anlatılmaz tarifim.
Sensiz bir gün, sensizlikle dolu anlar,
Her şey eksik, her yerde ararım seni.

Belki bir gün dönersin yeniden,
O zaman dolacak yüreğimdeki bu boşluk
yeniden.
Sensiz günler, eksikliklerle dolu her biri,
Anılarla avunur, beklerim seni.

Belki yarın, seninle dolacak yeniden,
Ve sensiz günlerin hüznü silinecek içimden.
Şimdi sessizlik, şu an seninle son bulacak,
Seni her an bekliyorum bir umutla.

GELEMEDİN

Yandı ruhum, söndü ömrüm, bitti yaşıım gelmedin.
Bir kaziye gibi kalbe adın yazdım gelmedin.

Yağdı başıma her bela, yalnızlık yarendir bana.
Gelmedin ey rûh-u revanım, serâbım gelmedin.

Oldum bir aciz pervane aşk ile düştüm hayale.
Bitti bak naçiz ömrüm dahi sen hala gelmedin.

Bu ne inattır ya Rab, kavuşmaz olmuş dile âb.
Ey bana ab-ı hayat olan pınarım gelmedin.

Ey Tûrab Bintî Tûrab, yolunda kaldım ben tûrab.
Kapatıp gayrı cümle bâb, merhamet edip gelmedin.

Geçip ol kavs-ı kuzahı tükettim cümle elhanı.
Ayı indirdim yerlere, tahtın eyledim gelmedin.

Kesip, doğradım gönlümü, sana vakfettim ömrümü.
Rızık bildim o yüzünü, lakin bir vakit gelmedin.

Gelme gayrı, gelme bitsin, sönsün bu kor, yara dinsin!
Zahmet etme gelsin geçsin, zaten bir lahza gelmedin!..

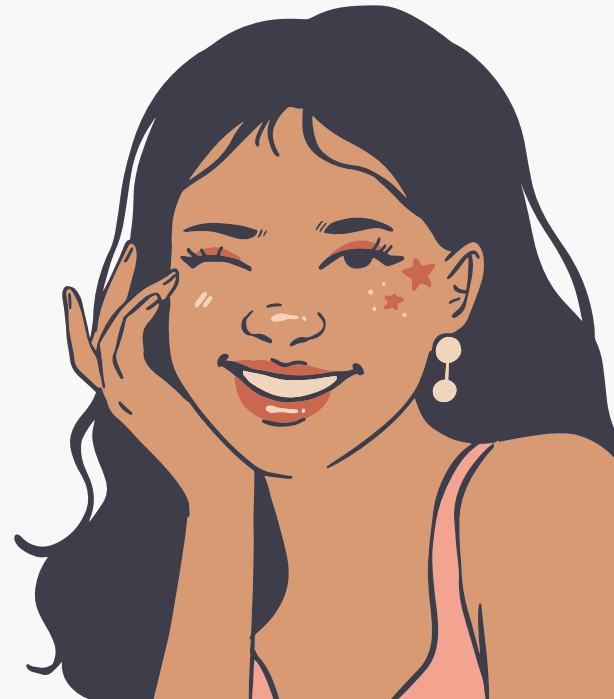
MUHAMMET BARAN ASLAN

CANIMDAN CAN

Canımdan can kopuyor her gün,
Hasta halinle görünce seni; her baktığımda
Canımdan Can kopuyor her gün,
Elim kolum bağlı öyle bakınca sana.

Biliyorum kesilmez ümit Allah'tan,
Vardır elbet bir bildiği her zaman,
Zorluktan sonra gelecektir kolay,
Tüketme sabrını Allah'a inan.

Gülümsemek gerek bazen zor olsa da.
Güçtür insanı ayakta tutan da,
Her gün aklım sende olsa da
Dayanıyorum bir şekil de hayata.

Röportaj - Semih Şen

1. Bize kendinizi tanıtır mısınız?

1992 yılında beş kişilik ailenin en büyük çocuğu olarak İstanbul'da doğdum. Bir kız ve bir erkek kardeşim var. İlköğretim ve lise eğitimimi aynı şehirde İstanbul'da tamamladım. Lisede muhasebe bölümünü seçtikten sonra ilk yılın ardından gelecekte bu mesleği yapmak istemediğimin farkına vardım. Sonrasında kendi isteğimle ayrılarak açık liseden bilgisayar ve yazılım okudum. O bölümden mezun oldum. Kendi isteğimle çaba sarf edip gerçekleştirdiğim başarılar, yaşamak adına en büyük nedenlerim olmaya başladığının temelleri düşüncelerime ekmeye başladı. Ardından yazılım sektöründe çalışmaya başladım. Lisede ve insanların arasında bulunduğum her dakika yanımda küçük not defterlerim vardı. Aforizmalar ve şiirler karalardım. Anlatılan ve söylenenin arkasında olan gerçek hep beni cezbederdi. Bu aforizma ve şiirler de o arayış içerisinde satırlara dökülen kelimelerdi. Hayalim insanlara düşüncelerimi bir anlatım yoluyla aktarmak onlarla paylaşmaktı. Bende kitap dilini seçtim. Kısa hikayelerden oluşan, kozmik korku ve gerilim türünde ki ilk kitabımı "Tuhaf Öyküler Görünenin Ötesinde" ismiyle 2023 te yayımladım. Yakın çevremden ve okuyuculardan çok güzel geri dönüşler aldım. Özellikle benim gibi korku ve gerilim türünü seven insanlardan. Beni daha çok yazmaya ve üretmeye sevk eden bir nedendi.

2. Yazarlığa nasıl başladınız?

Yazarlık her zaman aklımın bir köşesindeydi. Lisede Suç ve Ceza kitabını okudum. Anlatım dili beni o kadar etkilemişti ki bir karakterin psikolojisini derinine incelemek, kağıt üstünde bunu okuyuculara bir kurgunun için de gerçek yaşamdan deneyimlerle harmanlayarak sunmak, benimde ilerde yapmak için seçeceğim anlatım diline ilham oldu. Beni cesaretlendirdi. Sonrasında kenarda yazdığım şiirleri mi ve aforizmalarımı bir kitap haline getirdim. Daha sonra öyküler ve hikayeler yazmaya başladım. Birkaç tanesini bir takım dergiler ve sayfalar aracılığıyla paylaştım. Bir yandan diğer yazarları keşfetmeye devam ediyordum. Kendi yazmak istediğim türün ustalarını okuyup ilham almayı bir serüven haline getirmiştım. Bir noktadan sonra ömrümün kalanını yazmaya adamam gerektiğini gördüm. Çünkü yaşıyordum boyunca insanları gözlemeyi, yaptıkları ve söylediklerin cümlelerin üstünde derin düşüncelere kapılmayı her zaman yapardım. Film izlemeyi ve tarihte ismini kazınmış insanların biyografilerini okumayı çok severdim. Yazarlığa veya başka bir hayalinizi gerçekleştirmek için amaca bağlandığınızda, okuduğunuz, izlediğiniz hatta tanıştığınız insanlar sizin amacınıza hizmet etmeye gelmiş gibi hep öğreneceğiniz bir düşünce kırıntısı bırakıyordu. Görmek isterseniz bunu fark ediyordunuz. Her sanat alanından ve her gördüğünüz yaşamdan beslenmek kaleminizi daha da keskinleştiriyor.

3. Size en çok ilham veren kişi veya eşya nedir?

Sevginin en temiz halini bana sunan aşık olduğum kişi ve ailem ilham konusunda en güçlü nedenlerimdir. Aile tek gerçek servettir. Onun dışında benim için edebiyatın kendisi bir ilham aracıdır. Anlamli durumları ifade etmek adına üretilen her eser bana birşeyler öğretmek adına biçilmiş kaftan gibidir. En sevdiğim ve bazen izleyip düşüncelere daldığım, yazmam için fikir arayışına girdiğim eşyamda rüya avcısıdır.

4. Yazarlık adına gelecek planlarınız neler?

Şuan da yeni bir novella yazıyorum. Sonrasında yine kısa hikayelerden oluşan bir kitabımı da okuyucularıma sunacağım. En yakın zamanda ise çıkacak kitabım. Size en başında anlattığım küçük not defterlerime karalamış olduğum aforizmalar ve şiirlerden oluşan kitabım "Yaşamın İkonik Maskesi" yayımlanacak. İlerisi için söyleyebileceğim kesin ve tek şey yaşıyordum sonuna kadar üretmek olacak her fırsatta ve her şartta. Çünkü yazmak size iyi gelen, kendi sığınağınızı oluşturan ve huzur veren eylemdir. Bir zaman sonra buna dönüşüyor.

5. En sevdiğiniz yazar ve kitap nedir?

Bana çok fazla ilham veren bir çok yazar var. Fakat aralarından hangisi en fazla dersiniz bu kesinlikle E.A. Poe ve H.P. Lovecraft olacak. Düşüncelerimi kağıda aktarırken, bunu karanlık ve korku atmosferinde anlatmayı seviyordum. Aşkın ve insan duygularının korkutucu olan karanlık yönlerini hem de buna karşılık mücadele verecek iyilik tarafını da objektif olarak gösterip kararı okuyucuya bırakmak istiyordum. Benim gözümde bu ikiliği kuran, en iyi, iki usta yazardır. Benim yazdığım türünde öncüleri ve temsilcileridir. Özellikle E.A. Poe kozmik korkunun, edebiyat türü çıkartmanın ve bunu sadece kısa hikaye anlatımıyla okuyucuya aktaran yazı ustasıdır. En sevdiğim diğer yazarlara gelecek olursam bir kaç tanesi, Oğuz ATAY, Can YÜCEL, Cemal SÜREYYA, Nazım HİKMET, Stephen KİNG, Jules VERNE, Oscar WİLDE, J.R.R. TOLKIEN, Maurice LEBLANC, A.C. DOYLE. Unutmadığım ve en sevdiğim kitaplara da bir kaç örnek olarak, Tutunamayanlar, Tehlikeli Oyunlar, Ölümü Beklerken, Dorian Gray'in Portresi, Bir otostopçunun Galaksi Rehberi, Memleketimden İnsan Manzaraları, Şato, Geçmişin İzleri, Azrah, Aşk İçin Savaş olduğunu söyleyebilirim.

6. Okumayı ve yazmayı en Çok sevdiğiniz tür ne?

Derin tarih haricinde ve kişisel gelişim dışında her türü okumayı severim. Ama ağırlıklı olarak fantastik ve korku gerilim eserleri.

7. Yazar olmak isteyenlere tavsiyeleriniz neler?

Öncelikle yaşamda demlenmiş olmalarını ve yazacakları konular için iyi gözlem yapmalarını söyleyebilirim. İnsanların hayatlarını dinlesinler ve araştırsınlar. Duyguların, öğretilen, söylenen her fikrin derinine bakmayı alışkanlık haline getirsinler. Bana kalırsa insanlar yazarlığı seçmiyor. Yazarlık yapabilecek düşünce ağırlığına eriştiğiniz zaman sizi seçiyor. İnsan tanıdıkça, zaman geçtikçe, belirli fikirleriniz oturmaya başlayıp, kendi kararlarınız kesinleştikten sonraki evrede belirlediğiniz doğruları çoğunluğa anlatma isteği doğuyor. İşte o zaman yazarlık sizi seçmiş oluyor.

8. Son olarak sevenlerinize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Her zaman okumakla ve öğrenmekle kalın. Hayat ilim ağacından meyveler topladıkça güzelleşiyor. Bütün okurlarıma ve eserlerimi okuyacak insanlara sevgilerimi gönderiyorum

Mübrem

Dergi

Renkli saksılarda siyah
çiçeklerimiz vardı.
Simsiyah düşlerde mutsuzduk
hepimiz.
Bir çiçek topladım .
Bir barut .
Bir gül fidanı dikmişti babam.
Budadım dallarından yalnızlığı...

S A K S I

hanife sızman

ESKİYE OLAN ÖZLEM

Evet, artık sık sık herkesin ağzından “Bizim zamanımızda” diye başlayan cümleyi duyuyoruz ve konuşuyoruz. En basitinden bizim zamanımızda kışın yoğun kar yağışı olurdu. Hele yılın bu ayında yoğun kar yağışı olmazsa olmazdı. Günlerce beyaz halının üzerinde yürürdük. Sabahın erken saatlerinde okula giderken yerler buzlanır bastığımız her yer çatır çutur sesler çıkardı. Şimdi havanın soğuması bile mucize gibi. Cep telefonu yoktu. O yüzden bir araya gelip sohbet muhabbet etmenin kıymeti vardı. Komşumuza giderken akşamdan arayıp yarın sendeyiz demedik. Çat kapı gider karşılıklı muhabbetimizi ederdik. Hafta sonları akraba ziyaretleri olurdu. Büyüklerin evi ziyaret edilirdi. Bazen çeşit olmayan sofralar denk gelirdik ama o sofralardan hep doyararak kalkardık.

Kıyafet almak çok kıymetliydi. Çünkü bir kaç tane alınmazdı. Bir alt bir üst yeterdi. Bir kış aldığımız çizmeyi yırtılana kadar giyerdik. Eskimesin diye ayakkabılarımız sürekli boyardık.

Lüks hayatı pek bilinmezdi. Kimse üstünlük yarışına girmezdi. Büyüklerimize karşı her zaman saygılıydık. Hayata dair her şeyi yaşımıza uygun zamanda öğrenirdik. Çocuktuk, gençtik, yaşıydık. Asla çocukken büyük gibi, gençken çocuk gibi yaşlıyken genç gibi davranmadık. Herkes yaşının gerektiği gibi yaşadı.

Bazen kendime soruyorum.

Biz mi teknolojiyi kullanıyoruz?
Teknoloji mi bizi kullanıyor?
Ya sizce?

SEVİLCAN AKTAŞ

YAĞMUR

Özü aşk bahçe zakkumum,
acılarınla kalıyorum,
gözlerinle ağlıyorum,
yağmurum tufan kopardı.
Ölesiye özletiyor.
Bu yağmurlar özletiyor.
Ey! Kalbîmi pusat eyleyen
Ey! Rıza sevdâyı kalkan eyleyen
Ey! Seccadem üstünde dua eyleyen
Ab-ı hayatın sonsuz nefesi,
gece mi kaplayan kirpiklerin.
Bu hasret, bu hicran, bu zelzelet-üs sâa

Yaklaşıyor intiharı afetim,
prangalar kurulu yollarım,
şehr-î ayın memleketin.
Zikri misal nurani ismin.
Ben bir divaneyim.
Gözlerinin perdesiyim.

Ölesiye özletiyor .
Bu yağmurlar özletiyor.
Sussuzluktan ağlayan güvercinim.
Gönlüme çarpıyor kanatlarım.
Çıglıkları kuşanmış ölüm.
Dudaklarım da ismi zikrinle
bitiyor yolculuğum.
Tükeniyor ömrü vaktim.
Dönmeyeceğim.
Seni yaşamadan ölmeyeceğim.
Düşmedi kirpiğin avucuma,
görmedim gözlerini
Ah! Gözlerin geceyi nur,
şirimi süsleyen satırların

Bendim de sensizlik, sessizlik.
Kalbimde çıban sürüsü,
eriyor sevgi duygun,
bir bir soluyor ömrü çiçeklerim.
Rüzgârla, yıldızlarla, gözyaşıyla,
karakalem bir duş göz bebeğin.

Ölesiye özletiyor.
Bu yağmurlar özletiyor.
Saçlarım sıırılsıklam,
yakamda kokunla ölümsüz papatya.
Hıçkırıklar peşi sıra boğazımda düğüm düğüm.
İçimde gözlerin ağlar

Taptaze menekşeler,
kışında yaşıyor, baharında ruhumu teslim ediyor.
Hatıralara gömmeyeceğim.
Seni yaşamadan ölmeyeceğim.

Ölesiye özletiyor.
Bu yağmurlar özletiyor.

HÜSEYİN ABİ

KIŞ MEVSİMİ VE EDEBİYAT

Kış mevsimi, doğanın sessizliği ve dinginliği ile dolu bir zaman dilimidir. Bu mevsimde, doğanın güzelliği ve sükûneti, edebiyatın da ilham kaynağı olmuştur. Kış mevsimi, edebiyat dünyasında birçok yazarın eserlerinde yer almıştır.

Örneğin, Charles Dickens'ın "Bir Noel Şarkısı" adlı romanı, kış mevsiminin ruhunu ve atmosferini yansıtan bir eserdir. Roman, Noel zamanı ve kar yağışı ile dolu bir Londra'da geçmektedir. Kar yağışı, romanın ana karakteri Scrooge'un hayatında bir dönüm noktası olur ve onu daha iyi bir insan yapar. Etrafındakilere yardım eden iyiliğin önemini kavrayan bir insan...

Kış mevsimi aynı zamanda, şairlerin de ilham kaynağıdır. Robert Frost'un "Durak Ormanı" adlı şiiri, kış mevsiminin sessizliğini ve doğanın güzelliğini yansıtmaktadır. Şiirde, kış mevsimi ile birlikte gelen sessizlik, doğanın güzelliğini daha da vurgular.

Bu güzel mevsim, edebiyatın yanı sıra, insanların hayatında da önemli bir yere sahiptir. Soğuk hava, insanları evlerine çekerek, aileleriyle daha fazla vakit geçirmelerine onların yakınlaşmalarına neden olur. Aynı zamanda yeni yılın başlangıcını da simgeler. Yeni yıl, insanların hayatında yeni bir başlangıçlar, hayaller ve yeni umutlar demektir.

Sonuç olarak, kış mevsimi edebiyat dünyasında önemli bir yere sahip olduğu gibi doğanın güzelliği ve sessizliği, yazarların ve şairlerin ilham kaynağı olmuştur. Bu eşsiz mevsim aynı zamanda, insanların hayatında da önemli bir yere sahiptir. Bu mevsim, soğuğuna rağmen insanların kalplerini sıcacık yapar ve yeni bir başlangıç için umutlanmalarına neden olur. Belki de onu sihirli yapan budur.

Bu güzel mevsimin ve yeni yılın tüm umutlarımızı hayallerimizi gerçekleştirmesi dileğiyle kalplerimizi ısıtan sıcacık bir kış bir yıl dilerim...

SİBEL KAYA

UNUTTUM

Unuttum,
Gerçekler yerine yalanlara sığındığım günleri...

Unuttum,
Kaderin acı tokadını...

Unuttum,
Aşkın yıktığı umutlarımı...

Unuttum,
Hiç uğruna dökülen kelimelerimi...

Unuttum,
Varlığını...

Unuttum,
Seninle yaşanmışlığımı...

Unuttum,
Açtığın yaraları...

Unuttum,
Yazılmış masalımızı...

Unuttum,
Sıcak tebesümünü...

Unuttum,
Yedi cihana sığmayan hasretimi...

Unut
tum,
Ömrümden giden seneleri...

KAYIP SULARIM

İnsanoğlu sevinci, kırgınlığı nasıl yaşar. Onca tecrübe nerden gelir. Şu hayatın durulmayan sularında bulur kendini. Kendi insan olmak ister dünyada .Birinin hakkını yemek mi? Hırsızlık yapmak mı? Ya da adam öldürmek mi ?Gecenin en sessiz halinde birine iyilik yapmak mı? Evet bunlar insan davranışlarıdır. İnsan olmak bu değildir bence insan olmak, hayatta birinin hakkını yememektir. Hırsızlık yapmamaktır. İnsan olmak toplumu yaşatmaktır. İnsan olmak merhametli olmaktır. İnsan olmak vefalı olmaktır.

İnsan olmak çoğu zaman fedakarlıktır.

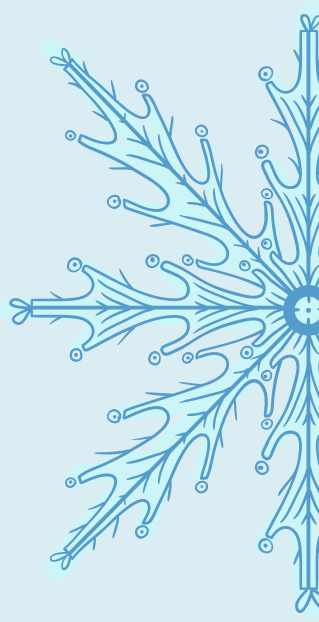
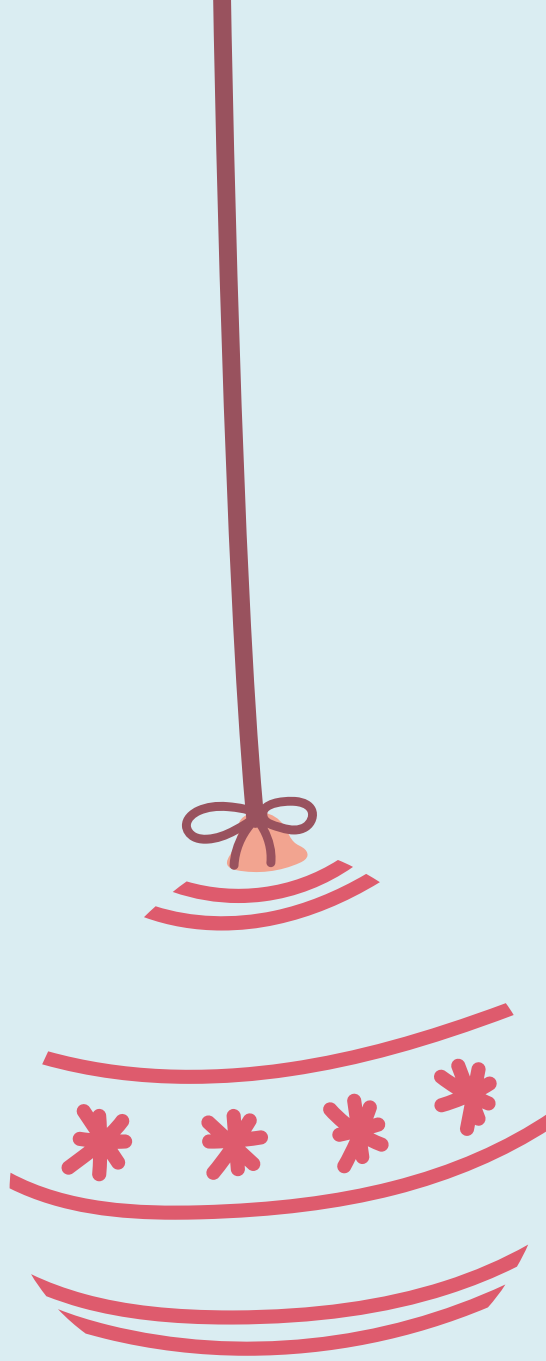
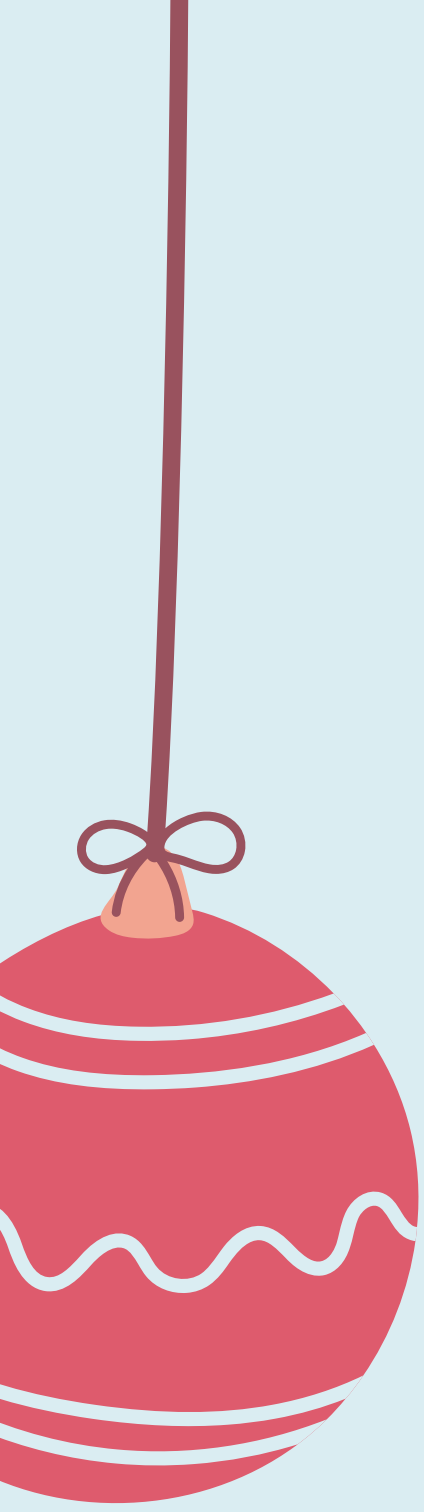
İnsan olmak başı dik durmaktır.

Bütün bunların yanında insan varlıkların en güzelidir. İnsan olmak kardeş olmaktır. Bir dostluğu bir güne değil bir ömre sığdırmaktır. İnsan olmak kırmak değil kalp kazanmaktır.

İnsan olmak sır tutmaktır. İnsan olmak günü dolu dolu yaşamaktır. İnsan olmak sevinci, kederi de birlikte yaşamaktır. İnsan olmak yaşadım diyebilmek için nefes aldım diyebilmektir.

ŞİRVAN BOZKIR

Mübre Dergi

Bizimle beraber olduğunuz için
teşekkür ederiz...